MINE OPLEVLSER PÅ JAGT MED STÅENDE HUND
FRA 1960ERNE OG FREM TIL I DAG.

Det hele begyndte noget tidligere nemlig i 1944. I december dette år boede vi i et rækkehus, sammen med skomager Ingvar Kristensen, han var ivrig jæger, og mellem jul og nytår var han på jagt, min far var med som hundetrækker. Skomageren havde på det tidspunkt en engelsk setter, som han havde købt i Nordjylland og betalt mange penge for, har han senere fortalt mig. Erna (hans kone) har aldrig fået at vide hvad den kostede. Jeg har fået prisen at vide, den svarede til en månedsløn, for en skomager på dette tidspunkt.
Ingvar skød et rådyr den pågældende dag, det var på det tidspunkt ikke almindeligt med råvildt, så det var lidt at en begivenhed. På det tidspunkt var der ikke mange penge til rådighed, så et stykke råvildt var et godt tilskud til kosten. Jeg tror, at den oplevelse gav mig interessen for jagt.

Skomageren var for øvrigt en ivrig rævejæger, og skød på det tidspunkt mange ræve. De blev strejfet og derefter hængt til tørre i værkstedet, så der var en ” dejlig lugt ” af læder og ræve.

Vi flyttede fra rækkehuset, men ikke længere væk end der stadig var daglig kontakt til skomagerens søn Kurt.

”Det er mig til venstre – man ser hvem der har lært at ”skuldre”

I slutningen af 40erne eller begyndelsen af 50erne fik jeg til jul en luftbøsse. Kurt havde allerede en, så der blev jagtet gråspurve fra morgen til aften. Vi måtte højtideligt love, at vi kun skød gråspurve. På det tidspunkt var bestanden stor, det skyldes stråtage på mange ejendomme og huse og rigeligt med foder. Alle landbrug havde dyr og dermed en mødding, hvor spurvene sammen med rotterne hyggede sig. Vi skød for øvrigt også mange rotter ved svinehusene og på lossepladsen.

Vejmanden fortalte, at han en morgen efter vores jagt på rotter så, at de flyttede fra lossepladsen, vi var for hårde ved bestanden.

Derefter begyndte en tid hvor jagten udover på gråspurve og rotter, foregik ved at Kurt og jeg gik efter skomageren og skolelæreren. De to havde på det tidspunkt det meste at jagten på de gårde og husmandssteder, der var i den lille by Hald mellem Randers og Hadsund hvor jeg er født. Betalingen for jagten var som regel en hare eller agerhøns, og for skomagerens vedkommende reparation af seletøj til hestene.

Vi kunne gå på jagt hver søndag i jagttiden, uden at komme på det samme terræn mere end en gang.

Nu oplevede jeg jagten med stående hund. Ingvar havde en blanding mellem tysk korthår og en pointer. Han hed Scot, var brun eller gul/hvid, men med pointerhoved. Han levede det frie liv i byen, når der skulle jages blev der råbt fra huset efter hunden. Han kom hurtigt, idet det var det eneste tidspunkt, der blev råbt efter ham.
Han blev ”holdt under bøssen ” der skulle skydes harer, som betaling for jagten og der skulle kød til gryden. Skomageren havde seks børn, så vildt var et godt tilskud til kosten. Der faldt da også af og til en fasan eller agerhøne af til mig. Den blev med stolthed afleveret til min moder, jeg havde jo ikke skudt den, men havde deltaget i jagten. Scot havde en ” god næse ” så med ham, oplevede jeg spændingen ved standen.

Der er en pause i jagtudfoldelsen til ca. 1962. Jeg er færdig med to års tjeneste ved militæret, bliver gift, bosætter mig i Randers, og har arbejde på slagteriet.

Vi Kurt og jeg lejer en jagt i Blenstrup mellem Randers og Hadsund. Vi lejede jagten hos vandværket, og havde derefter jagten på alle gårde og ejendomme, der var tilsluttet vandværket. I alt havde vi vel 1000 tdr. land med alle former for afgrøder, der var kendt på det tidspunkt. Små ejendomme og efter datidens målestok store gårde.
Roer, stub, græs, eng, mose og vandhuller. Det var til en pris, som for mit vedkommende var to tredje dels månedsløn.

Det var nok min bedste jagttid, hver lørdag eftermiddag og søndag på jagt på det store terræn.
Jeg havde i starten ikke hund selv, idet vi boede i lejlighed, og det var ikke tilladt, at have hund.
Jeg lånte slagterens King, som også var en krydsning mellem korthår og pointer, han passede stort set sig selv, vidste hvad det drejede sig om. Tog stand, gik i knaldet og apporterede, på det tidspunkt var det, hvad vi havde brug for. Slagteren blev for øvrigt senere deltager i jagten.
Vi skød mange agerhøns, fasaner (kun kokke) harer, ænder og ræve. En søndag formiddag på jagt med stående hund og 10 høns på tasken, kan man ønske sig mere af jagt.

Det lykkedes mig, at overtale mine forældre til, at de kunne passe en jagthund. Det blev en ruhår.
Jeg var dog tæt på at købe en pointer af en slagteriarbejder, en lille tæve som jeg lånte til jagt. Hun var en god vildtfinder, men da prisen var kr. 800,00 måtte jeg takke nej.

Det blev til en ruhår, en nervøs hund, men han fungerede godt på jagt. Han blev brugt hver weekend til alle former for jagt. Han blev ikke gammel, han fik nyresvigt og måtte aflives.

Vi flytter til Mørke, slagteriet stiller hus til rådighed. Nu var der mulighed for at anskaffe sig en jagthund. En opkøber af kreaturer til slagtning, tilbyder en dag en tre måneder gammel pointerhvalp til den formidable pris af kr. 50,00. Han blev købt, og blev taget med på jagt da han var fem

måneder. Da jeg købte ham, blev afstamningen ikke drøftet, det viste sig at han var søn af Mørups King og en tæve fra Romalt ved Randers. Han var gul/hvid og havde, som føreren, underbid.
Det blev der ikke taget hensyn til, han var en formidabel jæger. Jeg er af den overbevisning, at han på trods af, at han var lille og havde underbid, var årsagen til, at det blev pointeren, der blev min foretrukne race. Dette sammen med oplevelserne med krydsningerne Scot og King, der begge af udseende lignede pointeren, hvilket måske ikke er unaturligt når man tænker på afstamningen på korthåren.

Mine ambitioner rakte til mere end slagteriet i Mørke kunne byde. Jeg får job i Allingåbro på slagteriet.
Vi flytter i 1968 til den lille by Øster Alling, der ligger tæt på Auning og Allingåen. I den lille by bor en købmand og en dyrlæge, der begge er inkarnerede jægere. Vi bliver nabo til købmanden, og hurtigt bliver der etableret et venskab med begge par, et venskab der stadig eksisterer, og som vi sætter stor pris på Edith og jeg .
Købmanden og dyrlægen har stort set hele jagten i Øster Alling og omegn, hvor heldig kan man være. Vi har aldrig gjort jagtarealet op i tdr. land, men jeg vil tro vi havde to tusinde tdr. land. Strukturen i landbruget havde ikke ændret sig endnu, der var mange små ejendomme med afvekslende afgrøder.
Købmanden havde to bretoner, dyrlægen havde en korthår, og jeg havde pointer. Alle hunde var stort set udresserede, de tog stand, rejste fuglene, og knaldapporterede, derefter videre til nye oplevelser. Vi gik stort set på jagt hver søndag, uden at vi derved kom over det samme terræn mere end to til tre gange i løbet af en sæson.

I 1970 blev en stilling som salgschef ledig på Skive Andelsslagteri, jeg søgte og fik stillingen.
Vi rejste til Skive med børn og hund den 1. maj 1970. Jeg fortsatte med at tage på jagt på Djursland, måske ikke hver søndag men næsten.

"Jagt når det er bedst" ...1978

Jeg møder i Skive en dyrlæge, han har praksis sammen med N. P. Olesen, det var Peter Gude. Peter havde på dette tidspunkt en breton, ved navn Pigro. Han altså hunden var en virkelig god jagthund. Det medførte at Peter fik mig ”overtalt ” at købe en paringshvalp efter Pigro. Pointeren blev givet til en vognmand på Mors. Jeg var begyndt at fatte interesse for markprøvesporten gennem Peter, og derfor, synes han måtte jeg have den samme race som ham. Det var ikke fordi han skulle sælge en parringshvalp.
Jeg fik en tævehund, begyndte på markprøver efter en grundig instruktion fra ovennævnte dyrlæge. Det lykkedes at få en 1.pr. i UK, og hurtigt efter, på Breton Klubbens Hovedprøve endnu en 1. pr. i UK. Det gav adgang til deres UKK, som jeg var så heldig at vinde. Derefter var jeg solgt til markprøvesporten. Nu skulle der vindes yderligere præmier. Jeg kunne imidlertid ikke glemme min tid med pointeren og ret hurtigt kom der en pointer i hundegården. Bretonen blev solgt for en halv kvie til næstformanden på slagteriet. Han har senere fortalt mig, at den hund var med til at betale deres sølvbryllup. Det skete ved salg af hvalpe.

”Alsidig jagt 1978”

En pointertæve blev efter Peters anbefaling købt på Djursland, moren var en ukendt tæve, faren var en hund fra vejmanden i Følle. Så vidt jeg husker hed hanhunden King og var enten bror eller farbror til Skeels Riff.

Hun var en god jagthund men ville ikke rejse fugl, når hun gjorde det, prellede hun.
Ny hund blev anskaffet, en gulbroget hanhund efter Jørgen Andersens Riff og en tæve fra Sejbækgård. Rex var hans navn og nu begyndte det at give præmier på mark og bænk, han var nok sammen med de to jeg har nu, indtil dato mine bedste hunde.

Rex

”Et godt år”

Nok om hunde, de sidste ” bedrifter ” kan læses i årbøgerne, så det vil jeg ikke bruge tid på.

”Sølvpisken og 2. vinder DKP”

”På fjeldet i Norge”

Interessen for markprøvesporten gjorde, at jeg blev opfordret til at uddanne mig til dommer, et ”job” som jeg har været glad for. Samtidig gav det anledning til, at jeg kom ind i organisations arbejde, endte som formand for klubben, blev udnævnt til æresmedlem, fik sølvpisken og guldemblemet. Hvad kan man ønske sig mere i hundeverdenen.

Tiden som pensionist bruges til lidt bestyrelsesarbejde, jagt, hundetræning, fiskeri, familie og børnebørn.

”Et nyt håb”

Jeg har fundet at det rigtige måtte være, at fortælle hvordan jeg fik interesse for jagt og hunde.

Det er hermed gjort, og jeg giver stafetten videre til Villy Loven.

Skive, den 23.05.06.
Christian Johansen.

Stormosens Olliver

Astrups Zack